

اخبار فرهنگی

نتایج یک پژوهش جدید نشان داد: نارضایتی ۶۰ درصد فارغ التحصیلان از رشته خود



نتایج یک پژوهش جدید نشان می‌دهد که حدود ۶۰ درصد از فارغ التحصیلان دانشگاهی از رشته تحصیلی، دانشگاه یا هر دو ابراز نارضایتی کرده‌اند. این آمار تکان دهنده، ضرورت بازنگری در سیستم آموزشی کشور را بیش از پیش آشکار می‌سازد. به گزارش تسنیم، هم‌بنیانگذار اساتذاتپ‌جاب‌ویژن در نشست خبری رونمایی از گزارش «اهمات‌ای انتخاب رشته بانگه‌به بازار کار» با اشاره به این آمار تکان دهنده، اظهار کرد: نتایج پژوهش نشان می‌دهد که مهم‌ترین دلیل نارضایتی دانش‌آموختگان از انتخاب رشته، مرتبط با وضعیت بازار کار و درآمد آن‌ها است. به عبارت دیگر، عوامل اقتصادی و شغلی تأثیر بسزایی بر میزان رضایت افراد از تحصیلات خود دارند. به گفته مهرداد ولایی، عدم تسهیل ورود به بازار کار توسط دانشگاه‌ها، یکی از مهم‌ترین دلایل نارضایتی دانشجویان است. وی تصریح کرد: نتایج نشان می‌دهد افرادی که شغل مرتبط با رشته تحصیلی خود ندارند، حدود ۲۵ برابر بیشتر از سایرین از انتخاب رشته خود نارضی هستند. همچنین، بین رشته‌هایی که بازار کار بهتری دارند، میزان رضایت شغلی فارغ التحصیلان به‌طور قابل توجهی بالاتر است. هم‌بنیانگذار این بلنفرم کاریابی، افزود: در این گزارش، ۳۰ رشته مختلف را مورد بررسی قرار دادیم و نتایج جالبی حاصل شد. برای مثال، مهندسی صنایع بالاترین میزان رضایت شغلی در صدر جدول قرار گرفت و پس از آن، رشته‌های کامپیوتر و فناوری اطلاعات و مدیریت قرار دارند. وی با تأکید بر اهمیت ارتباط شغل با رشته تحصیلی، گفت: در این گزارش، به‌طور دقیق بررسی شده است که فارغ التحصیلان هر رشته در چه مشاغلی مشغول به کار هستند. به عنوان مثال، حدود ۶۳ درصد فارغ التحصیلان رشته کامپیوتر در مشاغلی مرتبط با رشته خود فعالیت می‌کنند. این اطلاعات به دانش‌آموزان کمک می‌کند تا با آگاهی بیشتری در مورد آینده شغلی خود تصمیم‌گیری کنند. ولایی هدف از این گزارش ارائه اطلاعات جامع و دقیق به دانش‌آموزان و دانشجویان دانست تا بتوانند با توجه به علاقه و توانایی‌های خود، بهترین انتخاب را برای آینده شغلی خود داشته‌باشند.

ترزیق جان دوباره به تی سیبهاکلی؛ مرمت تنها کاروانسرای جنگلی ایران آغاز شد



عملیات مرمت و احیای کاروانسرای ثبت جهانی تی تی سیبهاکلی، گیلان، سه‌شنبه ۲۳ مرداد ۱۴۰۳ آغاز شد. به گزارش روابط عمومی وزارت میراث فرهنگی، این کاروانسرا که با کاربری اقامتی و پذیرایی جهت مرمت و احیاء در مدت معین به سرمایه‌گذار بخش خصوصی سپرده شده است، در شهرستان سیبهاکلی استان گیلان، و در دل جنگل هیکر کانی قرار دارد. شهاب طلایی، مدیر عامل صندوق توسعه و احیاء در این مراسم گفت: به دلیل اهمیت تاریخی و فرهنگی این کاروانسرا و ثبت جهانی بودن، صندوق توسعه و احیاء آن را به سرمایه‌گذار بومی دارای اهلیت سپرد، به نحوی که سرمایه‌گذار، بهره‌بردار و گروه مرمت، یک مجموعه باشند. لازم به ذکر است این کاروانسرا که سال گذشته در کنار ۵۲ کاروانسرای دیگر ایران، توسط یونسکو ثبت جهانی شد، به جامانده از دوران صفویه است. این بنا تا ترکیب سنگ و آجر و به شکل کاروانسراهای مناطق کوهستانی ساخته شده است. گذشتنی است تی تی تنها کاروانسرای جنگلی ایران و همچنین تنها کاروانسرای ثبت جهانی شمال کشور است. این کاروانسرا با هدف حفاظت از کاروان‌ها در مقابل راهزنان، کاملاً محصور ساخته شده و دارای معماری درونگر است.

خانه‌های نزدیک خورشید» از ایتالیا جایزه گرفت



فیلم کوتاه «خانه‌های نزدیک خورشید» بهترین فیلم جشنواره فاراشدوبه جشنواره ایدرومنوراه یافت. به گزارش روابط عمومی، «خانه‌های نزدیک خورشید» فیلمی کوتاه به کارگردانی مریم صمدی و رونی شاملیبیان، به تهیه‌کنندگی رونی شاملیبیان، مریم صمدی و الهه گودزی و محصول مشترک ایران و آلمان است. این اثر بهترین فیلم کوتاه بین‌المللی جشنواره فرای ایتالیا شد و در ادامه حضور بین‌المللی خود به بخش مسابقه جشنواره فیلم مستقل ایدرومنوراه یافته است. جشنواره ایدرومنو تا ۱۱ اکتبر در آلبانی برگزار می‌شود. رونی شاملیبیان، رسول بانگین و بازیگر خردسال: کامیلیا شاهین در این اثر کوتاه ایفای نقش کرده‌اند. در خلاصه داستان «خانه‌های نزدیک خورشید» آمده: در شهر کوبلانی (روژاوا، کردستان سوریه) مرد خیاط‌خانه و خیاطی‌اش را بعد از حمله‌های داعش نمی‌خواهد ترک کند، او امیدوار است مشتری‌هایش برگردند و یا کسانی که در اتاق در بسته هستند، همیشه صحبت می‌کنند. تا اینکه یک روز می‌خواهد غذای مخصوص برای کسانی که در اتاق هستند در دست‌کندوبری تهیه‌مواد غذایی بیرون می‌رود. او زمانی که برمی‌گردد می‌بیند افرادی وارد خانه‌اش شده و همه چیز را به هم ریخته‌اند. او تصمیم می‌گیرد دیوار اتاق را خراب کند و نور خورشید را به دختر و همسرش هدیه کند.

انتشار «سلام غریبه»

این رمان عاشقانه را از دست ندهید رمان «سلام غریبه» نوشته کاترین سنتر با ترجمه مریم-رفیعی راهی بازار کتاب شده است. به گزارش ایسنا، این رمان در ۴۰۸ صفحه با شمارگان ۵۵۰ نسخه و بهای ۳۵۰ هزار تومان در نشر آموث منتشر شده است. کتاب سلام غریبه نامزد بهترین رمان عاشقانه سال ۲۰۲۳ و بسایت گودریدزور تبه هفتم عاشقانه صد کتاب برتر سال ۲۰۲۳ آمازون شده است. در نوشته پشت جلد کتاب آمده است: سیدی مونتگومری هرگز انتظار اتفاقی را که برایش می‌افتد، ندارد.



محمدحسن خدایی

نمایش «سه ماه پس از تولد» که نگاهی خلاقانه دارد به داستان «سمنویزان» مجموعه «زن زیادی» جلال آل احمد، یادآور اجراهای قابل اعتنای جشنواره دانشگاهی است. همان حال و هوایی که مخاطبان خسته از نمایش‌های سسترون تئاتر بدنه، به هنگام مواجهه با آماتور بیسم رادیکال دانشجویان تئاتر تجربه می‌کنند و به واقع از جسارت و ناپهنگامی این اجراهای نه چندان حرفه‌ای کيفور می‌شوند. از این باب می‌توان اندک خیط و خطاهای اجرایی این گروه جوان را به دیده اغماض نگر بیست و از تماشای این فضای به تمامی زنده لذت برد.

پریسا نوروزی در مقام نویسنده، طراح و کارگردان، با گروه جوان و همدل خوش، توانسته یک فضای زنده را چنان برساند که زبان و ژست‌های بدنی، نشانه‌های باشنداز سرکوب‌شدگی تاریخی و مقاومت‌های پید و پنهان زنان‌ای که در نهایت همچنان پیشامردن محسوب می‌شوند و در خدمت بازتولید مناسبات مردسالارانه این سرزمین اجرا با نگاهی انتقادی به داستان کوتاه سمنویزان جلال، بار دیگر این واقعیت مهم را تذکار می‌دهد که زنان بدون خروج از خانه و مشارکت فعال در شیوه تولید اقتصادی جامعه، نمی‌توانند عاملیت خویش را برای تغییر مناسبات مردسالارانه اعمال کنند.

بنابر این سیاست اجرایی نمایش «سه ماه پس از تولد» بر مدار اغراق آمیز کردن اطوارهای زنده و استفاده هر چه بیشتر از زبان متکلفانه استوار است تا این نکته فراموش نشود که بدون تغییر در ساختارهای اجتماعی، مردسالاری حتی در جمع‌هایی کاملاً زنده بازتولید خواهد شد. پس نقداً ما به وضعیت ناعادلانه کنونی می‌بایست بیش از پرداختن

به تک تک زنان به ساختارهای منطبق اجتماع مردسالار باشد و به درستی نقطه تلاقی و منازعه را روشن کند. برای مثال در این اجرا مشاهده می‌شود که چگونه دغدغه‌های زنانه در ایام قدیم، «فرزندآوری» به جهت رضایت شوهر بوده است و همچنین توسل به انواع و اقسام جادو و جنبل برای حذف آن دسته زنانی که نقش «هو» را برای خانم نازای خانه ایفا می‌کنند. حتی مناسک مقدسی چون سمنویزان از این رقابت‌های مضحک زنده در امان نبوده و شاهد نوعی حرمت‌شکنی به دلیل حسادت‌ها و رقابت‌های زنده هستیم. پریسا نوروزی سعی دارد با دقتی مثال‌زدنی و صد البته با قبول محدودیت‌های مربوط به این قبیل

پریسانوروزی و گروه اجرایی‌اش برای امروز تئاتر ماغنیمت هستند. اینکه به میانجی‌فرم اجرایی، علیه کلیشه‌های زنده باشیم و محدودیت‌های پید و پنهان را به چالش بکشیم ضرورت این روزهای تئاتر ماست

روایت‌های مسئله‌ساز، نوری بنیادبر گذشته تاریخی زنان این مملکت. از قضا بانگ‌هایی به‌دوران گذشته است که می‌توان وضعیت امروز را

سنجید و این نکته مهم را تذکار داد با آنکه زنان امروز ایران، گام‌های محکمی به جلو برداشته‌اند اما همچنان می‌باید با نقد ساختارهای موجود، مطالبه‌گری کنند و از پانشنسند.

به لحاظ اجرایی انتخاب سالن کوچک تالار مولوی در خدمت اجرا بوده و حساسی از صمیمیت در میان بازیگران و تماشاگران ایجاد کرده است. با آنکه استفاده از اشیا محدود بوده اما صحنه به تدریج به تسخیر کاسه‌های فلزی و سفالی درمی‌آید. کوچک بودن

سالن مولوی، فشرده‌گی فضاوتنش مداوم شخصیت‌ها را القا می‌کند و همچنین تجربه «پریسودت» در این فضای کوچک کوچه و حس و حال حضور در یک مراسم سمنویزان قدیمی را به تماشاگران انتقال می‌دهد. در این فضای تنگ که با غیاب‌امر خصوصی همراه شده، گفتگوها و اطوارها، بخصوص با شیوه اجرایی مبتنی بر تکلف و اغراق زنده، یک فضای گروتسکرآمی‌سازد که به واقع مقدمه‌ای است از برای نقد رادیکال و تمثالی تغییر

دادنش. پریسا نوروزی ترجیح داده از فضای سنتی جلال آل احمد تا حدودی فاصله گرفته و یک فضای غیر طبیعی را بازنمایی کرده است. شیوه بندی آثار تئاتر و سینمای معاصر ما و پنهان‌کاری‌ها، سکوت‌ها و

پریسانوروزی؛ و نگاهی انتقادی به «سمنویزان» آل احمد در «سه ماه پس از تولد» بازتولید مناسبات مردسالارانه در یک جمع زنانه!



بعد از حوادث سیاسی پاییز ۱۴۰۱ نهاد اجتماعی تئاتر در ایران کمابیش سعی کرده به فرم و جایگاه نمادین خویش فکر کند. از این منظر می‌توان نمایش «سه ماه پس از تولد» را یکی از تقلا و تمناهای کوچک این عرصه دانست که تلاش دارد با احضار گذشته، امروز را بحرانی کرده و آینه را طلب کند. البته که این تقلا بی‌استزاد نیست. خیره ساختارهای موجود

اطوارها، به خوبی نشان از محافظه‌کاری در زامین این قبیل جمع‌های زنانه است. گویی برای این طیف از زنان، همه چیز در نسبت با رضایت مردان و فرادستی‌شان معنا می‌یابد. به هر حال نمی‌توان این واقعیت را کتمان کرد که ابزار تولیدمادی جامعه را مردان در دست داشته و با کار بیرون از خانه، آسایش و رفاه‌زنان را تأمین می‌کنند. مردانی که داشتن فرزند را حق عیبی بزرگ می‌دانند که می‌بایست به هر شکل رفع و رجوع شود، حتی با ازدواجی مجدد و آوردن فیگور محنت‌زایی چون «هو».

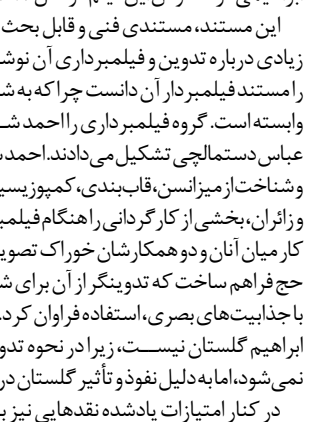
یکی از بهترین دقایق اجرا، جایی است که بازی نمایشی بازیگران، دچار وقفه می‌شود و بدن و بیان طبیعی آنان را مشاهده می‌کنیم. حداقل دو بار به صورت تصدیق این اتفاق می‌افتد و روایت پر تکلف اجرا، با نوعی «چادر رفتگی»

به بهانه نمایش نسخه مرمت شده یک مستند قدیمی در موزه سینما زیارت «خانه خدا» در سینما

۲۲ مردادماه امسال، این امکان فراهم شد که نسخه مرمت شده مستند «خانه خدا» محصول سال ۱۳۴۵ بعد از چند دهه نمایش داده شود. مستندی که در زمان خود بسیار پر فروش و مورد توجه عامه مردم قرار گرفت. برخی معتقدند که

دلیل اقبال عمومی به این فیلم نمایش خانه خدا و مناسک حج است چرا که در آن زمان مردم مذهبی ایران تمایل زیادی به زیارت خانه خدا داشتند اما به دلیل مختلف این مهم برایشان مشکل نمی‌شد؛ از این رو تماشای این مستند به مثابه رهایی از زنجیری دست نیافتنی بود که باعث شد برخلاف تمایل آن سال‌های سینما و هوا به فیلم‌سازی‌ها و آثار مبتذل، این اثر مستند تا این اندازه مورد توجه و نظر قرار گیرد. این اثر در ۸۵ کشور دنیا نمایش داده شده است، خانه خدا در سال ۱۳۴۴ تولید و در سال ۱۳۴۵ هم‌اگران شد. گفتار متن این فیلم متأثر از کتاب «حسی در میقات» است زیرا تجربه‌ای که جلال آل احمد در سال ۴۲ کسب کرده، برای سازندگان فیلم «خانه خدا» نیز با فاصله زمانی اندکی تکرار شده است. نکته مهم و مورد توجه دیگر پیرامون این مستند، ایهام در سازنده یا سازندگان آن است به گونه‌ای که برخی ابوالقاسم رضایی را کارگردان آن عنوان می‌کنند که این روایت مصطلح تر است در حالی که بعضی دیگر از منابع تاریخی و رسانه‌ای از جلال مقدم به عنوان سازنده آن نام می‌برند. در هر حال، کارگردان این اثر کاملاً روشن نیست و مشخص نیست که این فیلم را جلال مقدم یا ابوالقاسم رضایی کارگردانی کرده‌اند چرا که در تیتراژ نام کارگردان ذکر نشده است. در واقع، از برجسته‌ترین، قابل توجه‌ترین و مهمترین سوالات درباره این اثر مربوط به کارگردانی این مستند است. همچون بسیاری دیگر از فیلم‌های تاریخ سینمای ایران روایت‌های مختلفی پیرامون این فیلم وجود دارد. از سوی دیگر، جلال مقدم چهره‌ای شناخته شده در سینما است. حسین ترابی که زمانی در سینمای مستند فعال بود و در مقطعی سمتی در وزارت ارشاد بر عهده داشت بر این باور بود که اصلاً آقای مقدم همراه این سفر نبود بلکه در مرحله تدوین فیلم به آن ورود پیدا کرد. در باره چگونگی ساخت این مستند باید گفت، وقتی ملک فیصل، پادشاه عربستان به ایران آمده بود ابوالقاسم رضایی و جلال مقدم راهی به جلال مقدم راهی در آرزو شده در دست خود داشتند تا به آن‌ها اجازه ساخت فیلمی درباره حج را بدهد. این مجوز صادر شد و در دی ماه سال ۱۳۴۴ این فیلم ساخته و در آذرماه سال ۱۳۴۵ هم در سینماهای ایران، آکران شد. زمانی که فیلم ساخته شد، گروه‌هایی وجود داشتند که منزلت خانه خدا را بالاتر از این می‌دانستند تا فیلمی درباره‌اش ساخته شود. برای همین در آستانه آکران سوء قصدی به ابوالقاسم رضایی صورت گرفت و همین باعث شد تا نام کارگردان از این مستند حذف شود، برای همین این تصور به وجود آمد که جلال مقدم کارگردان این اثر است. مستند «خانه خدا» به‌طور مشخص درباره مراسم حج و مراحل گوناگون آن است.

ماه مبارک رمضان آغاز گردید و قلوب مومنین جهان پیش از پیش بسوی خداوند متعال متوجه گردیده است



این فیلم‌های نیست مستندی است با عظمت از سرف انسان برای نزدیک به هر دو کار یکسان توانا فیلم کامل دو ساعت - تهیه کننده: ابوالقاسم رضایی از فرود انظار نمایشی - پاسیفک - آسیا - سعدی در سینماهای آونیورسال - میامی - رکس - همای - کیهان

پریسانوروزی در «سه ماه پس از تولد»، ترجیح داده‌از فضای سنتی جلال آل احمد تا حدودی فاصله گرفته و یک فضای زنانه غیر طبیعی را بازنمایی کند که شبیه بعضی آثار تئاتر و سینمای معاصر ما است. طعنه‌ها، پنهان‌کاری‌ها، سکوت‌ها و اطوارها، به خوبی نشان از محافظه‌کاری در زامین این قبیل جمع‌های زنانه است

اجرا بودگی خود را به سخره می‌گیرد. یک بار به وقت گفتگوهای زنانه در باب پختن سمنو و یک بار به وقت پرسش‌های آزاد دهنده از شخصیت نبی که گویی دچار لکنت است و زبان پریسی، اما قرار نیست این گسست روایی بیش از این‌ها تکرار شود و اجرامی‌بایست برای بازمانی این فضای سرکوب‌شده زنانه، به استراتژی قبلی بازگرد. بنابراین مراسم سمنویزان با تمامی فراز و فرودها و آشکار شدن راه‌های مگو، تساهل‌نیت منطقی خویش ادامه می‌یابد تا کاسه‌ها از سمنوی نذری پر شده و دفع شر و جذب برکت ممکن شود. اما همین دو نقطه از جادو رفتگی است که مقدمه آجیدن اجرا و رستگار شدن‌اش است.

بازیگرانی چون شکوفه حیدریان، بیتا طالشکی، نگین فیروز منش، شیده غفاریان، فهیمه معین، شهره عادل، سینا شکاری و بارمیداس حسینی در این نمایش به هنر نمایی پرداخته و توانسته‌اند با ساختن یک فضای پرتنش اما هماهنگ، در خدمت اجرا باشند. با آنکه به لحاظ رده سنی، این بازیگران از یک نسل هستند اما با مهارت و ممارست از پس خلق تفاوت‌ها و شباهت‌های نمایی مورد نیاز اجرا برآمده‌اند. بی‌شک برگ برنده نمایش نوروزی گروه بازیگرانش است که قبل از این در میدان فرهنگی تئاتر، تجربه کسب کرده و بار دیگر بر اهمیت کار گروهی تأکید می‌کنند.

پریسا نوروزی و گروه اجرایی‌اش برای امروز تئاتر ماغنیمت هستند. اینکه به میانجی‌فرم اجرایی، علیه کلیشه‌های زنانه باشیم و محدودیت‌های پید و پنهان را به چالش بکشیم ضرورت این روزهای تئاتر ماست. بعد از حوادث سیاسی پاییز ۱۴۰۱ نهاد اجتماعی تئاتر در ایران کمابیش سعی کرده به فرم و جایگاه نمادین خویش فکر کند. از این منظر می‌توان نمایش «سه ماه پس از تولد» را یکی از تقلا و تمناهای کوچک این عرصه دانست که تلاش دارد با احضار گذشته، امروز را بحرانی کرده و آینه را طلب کند. البته که این تقلا بی‌استزاد نیست. خیره ساختارهای موجود، اما هر چه هست نشانه‌ای است از نسل تازه‌ای که تن به انقلاب نمی‌دهد و تلاش دارد در حد توش و توانش، امر نو را فرخواند. پیروزی یا شکست در این عرصه اهمیت چندانی ندارد. مهم ساختن تئاتری است که وضعیت موجود را باز تولید نکند و با تخطی و شوخ‌طبعی، جهانی تازه را بشارت دهد.

ماه مبارک رمضان آغاز گردید و قلوب مومنین جهان پیش از پیش بسوی خداوند متعال متوجه گردیده است

این فیلم‌های نیست مستندی است با عظمت از سرف انسان برای نزدیک به هر دو کار یکسان توانا فیلم کامل دو ساعت - تهیه کننده: ابوالقاسم رضایی از فرود انظار نمایشی - پاسیفک - آسیا - سعدی در سینماهای آونیورسال - میامی - رکس - همای - کیهان

مسعود مهربانی در کتاب «تاریخ سینمای ایران: از آغاز تا سال ۱۳۵۷» نوشت: «این اثر در اوضاعی که سینمای رویاپرداز با تکتا به آثار ملودرام کم‌بهای سطحی یک‌ه‌تاز بود، توانست کسانی را که به لحاظ ریشه‌ها و عقاید سنتی و مذهبی و بانوجه وضع و فضای سینمای آن دوره، با آن میانه خوبی نداشتند، به سالن‌های نمایش فیلم بکشاند. چنانکه برخی که سینما رفتن را گناه می‌دانستند، با خوانده به دین آن رفتند، گرچه انگیزه‌های سودجویانه برای به دست آوردن بازار دست‌نخورده تماشاگران مذهبی نیز از جمله اهداف سازندگان آن بود.»

نکته پایدی درباره این مستند این است که «خانه خدا» به دلیل شرایط مذهبی آن زمان، از کاربرد موسیقی محروم بوده و محدودیت‌های زیادی بر آن اعمال شده است. همچنین بخش‌های مربوط به فریانی کردن در مراسم حج از جمله مواردی است که مشخص است گروه فیلمبرداری در نشان دادن آن محدودیت رویه‌ر بوده‌اند. در آن مقطع بر خورد شرط‌های حاضر در مراسم حج با فردی که دوربین به دست داشت، همچون کسی بود که اسلحه‌ای را حمل می‌کرد و این موضوع نشان می‌دهد که ساخت این فیلم با تحمل دشواری‌های بسیار زیادی به نتیجه رسیده است.